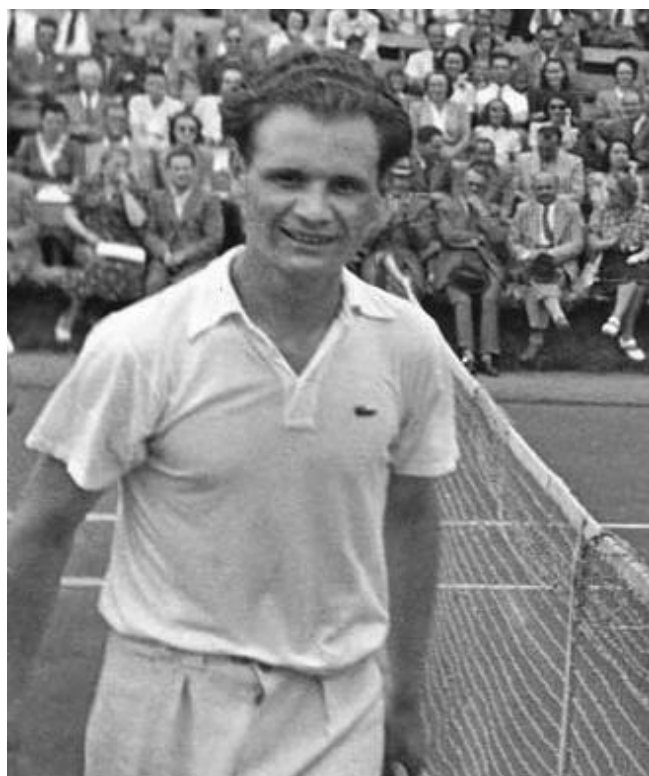

FERDINAND VRBA

Veľký talent bratislavského rodáka (nar. 27. júna 1922) sa začal presadzovať už v mladosti. Ako 17-ročný člen ŠK Železničari sa prebojoval do finále majstrovstiev Slovenska, kde až po päťsetovom boji podľahol dovtedy suverénnej slovenskej jednotke, Mariánovi Fillovi. Rok nato, v lete 1941, získal už Vrba prvý titul majstra Slovenska a na obdobie desiatich rokov sa stal najúspešnejším slovenským tenistom.

Vo vojnových rokoch bol pevným pilierom reprezentácie Slovenska v stretnutiach proti Chorvátsku a Maďarsku, na medzinárodných turnajoch na Slovensku, v Budapešti i v Prahe. Cenné boli jeho víťazstvá napr. nad Mitičom,

Katonom, Szigetím, Vodičkom, Zábrodským a ďalšími. Po obnovení Československej republiky padol do oka zostavovateľom daviscupového tímu ČSR. V rokoch 1947 a 1948 odohral štyri daviscupové zápasy s aktívnym skóre 3:1. Reprezentoval aj na grandslamových turnajoch na Roland Garros a vo Wimbledone. Mimoriadne úspešný bol jeho štart roku 1947 vo Wimbledone, kde sa víťazstvami vo dvoch kolách prebojoval medzi 32 najlepších hráčov turnaja.

Vrbovou najväčšou zbraňou bol - na tie časy nevídaný - priamo tlčený rýchly forhend, umocnený výbornou pohyblivosťou. Týmto úderom vedel, najmä z trochu vyšších lôpt, získavať priame body, čím kompenzoval svoje slabiny na bekhendovej strane. Po skončení hráčskej kariéry bol ešte vedúcim trénerom v tenisovom oddiele Slovan CHZJD. V druhej polovici šesťdesiatych rokov odišiel do Rakúska, kde pôsobil ako tréner vo Schwechate, Innsbrucku a na záver dlhé roky vo Viedni (v klube TC Hietzing), kde 8. novembra 1991 zomrel.

Uvedený do Siene slávy slovenského tenisu 18. 4. 2007.